

НАДЯ ЧОЛАКОВА -

ЖИВЕЙ БЪРЗО 3

ВРЕМЕ ЗА
РАЗСТРЕЛИ

enthusiast

Надя Чолакова

ЖИВЕЙ БЪРЗО
Време за разстрели

Книга трета

© Надя Чолакова, автор, 2007, 2014

© Владимир Стоянов, снимка на корицата, 2014

© Снимки, архив в. „Труг“, 2014

© Снимки, архив в. „24 часа“, 2014

© Тони Ганчев, художник на корицата, 2014

© „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД, 2014

Enthusiast – запазена марка на

„Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД

ISBN 978-619-164-108-6

Надя Чолакова

Живей бързо

Време за разстрели

Книга трета

enthusiast

София, 2014

Въведение

Зимният сън на Златистия

ЧАСОВНИКЪТ НА ДУПНИШКИЯ РАЗБОЙНИК
Злати Златев-Златистия спира през 2005-а. То-
гава металната порта на Централния затвор
хлопва зад гърба му. Златистия е облечен в чер-
вен анцуг, а масивният златен ланец директно
го телепортира в зората на деветдесетте.

През 1997 г. рецидивистът застрелва бра-
товчед си Любомир Мантарков в центъра на
Дупница. Георги Илиев прави всичко възможно да
го отърве от присъдата. Златистия върви с ро-
гата напред. Обжалва го дупка. На последна ин-
станция получава четиринайсет години затвор.

Днес е с патерици и едва крета. Заклещен
е в безвремие, но спомените му галопират из
мутроепохата.

Далечната 1991 г. Затворът в Бобовдол.
Златистия вижда един красавец да се разхожда

напред-назад по хавлия. Казва си: „Опа, моя ще вземе да го отнесе от някой!”

Надя Чолакова: Г-н Златев, не очаквах, че първата ви среща с Георги Илиев е протекла така.

Злати Златев: Една вечер килиите се сковаха от студ. Жоро мъкнеше вгълица като хамалин. Отрупа с тях едно легло в килията. Намизна ми: „Да има! Иначе ще изпукаме от студ!” После станяхме приятели. Разказа ми, че са го опандизили заради изнасилване. Бил накиснат. Моя милост лежеше за грабеж на две синджирчета и двеста марки от югославяни. С Жоро си паснахме. Убивахме времето с облози. Карти, лицеви опори, канадска... Беше здрав. Играеше мач от суртрин до вечер.

Н. Ч.: Кои напусна пръв панделата?

З. З.: Жоро. На тръгване ме посъветва: „Прави каквото правиш, само стачки – не! Не повтаряй моята грешка. Двадесет гена висях на покрива на затвора. Файда никаква!”

Н. Ч.: Първата ви среща без решетки?

З. З.: Излязох двайсестина дни след него. Тръгнах да го търся по улиците на София. Едни ме предупредиха: „Къде си тръгнал? Не знаеш ли, че Жоро и Васко ги убиха?” После сядам на „Форум” с лице към вратата, понеже съм свикнал да дебна. И виждам брат му Васко Илиев. Подскочих: „Ами нали вие двамата с Жоро сте убити?” Той отговори: „Абсурд! Брат ми е в Шумен. Подвизава се в дискотеката на Пламен Тимев-Ганду. Началник е на балета!”

Натъпках си багажа в найлонова торбичка. Хванах автобуса за Шумен. С Жоро влянахме по цели нощи. Чат-пат уволнявахме руските балерини. Не че не ги харесвахме, но се намираха и по-добри... Обявиха ме за издирване заради грабеж. Викам на Жоро: „Имаш ли паспорт от ония, червените?“ Той направо ми го даде. С тескерето му влязох в Македония. На снимката си приличахме и минах границата без проблеми.

Като се върнах, с Жоро заживяхме в една квартира. Блокът беше точно срещу Централния затвор. Пиехме си кафенцето, гледахме го през терасата и се майтапехме: „Я, колко сме се отдалечили от затвора!“ После се преместихме в апартамент на брат му Васил Илиев в „Дружба“.

Н. Ч.: Как бяхте с гаджетата?

З. З.: Веднъж с Жоро отидохме в бар „Ритъм“. Наточени в елегантни шалвари и целите в злато... Сваляхме девойчета, но едни апани ни нападнаха. Изпопрехме цялото заведение. Едно момиченце, умничко излезе, та избягало. Взело такси. Викнало Васил. И Васето дойде с говедата... С Жоро бяхме поприключили въргала, но брат му удари такъв в юмрук на бармана, че прелетя през бара. Апаните ни откъснаха златата, но после ги върнаха.

Васил странеше от нас, понеже с Жоро бяхме буйни. А и вече беше гръпнал напред. Заповядваше на министрите. Строяваше в две редици дори Илия Павлов. Затова го и убиха. По това време бях при леля в Кипър. Угоявах тялото си на спокойствие, докато се укривах от поредния грабеж. Там раз-

брах, че са убили Васко. Обадих се на Мая. Плачеше: „Злати, ела, защото ме е страх да не убият и Жоро.“ Върнах се. Пропуснах погребението, за да не ме заключат. Открих Жоро. Изнервен до неузнаваемост. Пиеше нонстоп. Пусна си брада. Не обели дума за убийството. Имаше масова истерия. Кой когото мразеше, го сочеше за убиец. Жоро искаше да е сигурен.

Н. Ч.: Какви бяха връзките му с политиците?

З. З.: Държеше ги с огромни подкупи и на когото заложеше, той ставаше. Помагаше на всички.

Най-вече на сините. Имах привилегията да го будя след тежък махмурлук. Останалите получаваха крушета, а мен сам ме псуваше. В това време долу разни министри го чакаха. Мъчех се да го събудя. „Да ме почакай да се наспя“, казваше Жоро и заравяше глава във възглавницата.

* * *

Веднъж Златистия буди Жоро след поредната вихрена нощ. Между разхвърляните панталони съзира цяла маса с пачки. „Жоро, закъсах на комар. Трябват ми 10 000 долара“, полива го с леден душ Златистия.

„Как смееш да ме будиш. В хола има цяла маса с пари. Грабвай колкото искаш и ми се разкарай

от главата” – директен е Жоро. Дупнишкият Лохнес рипва на чест: „Без теб и левче няма да взема. Офейквам!”

Георги Илиев се излюпва от леглото и дава парите.

След друг купон в резиденцията Златистия заварва гузина гуляйджи. Изглеждат мъртви след тежка битка с уискито и хъркат като донски казаци. Разхвърляли са панталони, пари и ризи по земята. Златистия тайно се промъква и белязва банкнотите. После се усуква около Жоро: „Сложил съм миниатюрни знаци. За всеки случай, да не вземат да те оберат.” Георги Илиев избухва в смях: „Ще крадат, ами. Щом има за крадене, нека крадат! Предпочитам да ме крадат, отколкото да нямам. Нали знаеш, че съм над нещата.”

* * *

Н. Ч.: Как се веселеше приятелят ви?

З. З.: Яко. Даваше по четирийсет–петдесет хиляди марки на оркестрите, без да му мигне окото. Катастрофирах зверски и почти се парализирах.

Една нощ в „Кошарите” Жоро размаха пръст да внимавам. Предупреди ме да не мятam патериците по оркестъра от яд, че не ставам за кючек. Така моята скованост стана причина да не може да се отпусне качествено с алкохол...

Правихме си и турнири по надпиване.

Веднъж загувих от Христо Асенов-Бацата. Изпих шест бутилки уиски и шейсет бири „Хайнекен“. Прекарах следващия ден във ваната на резиденцията. Напълних я с лег. Проснах се вътре и лежах като ескимос. Дадох си гума да не пия повече. С Жоро си направихме облог кой ще издържи по-дълго. Той победи. Не близна алкохол пет месеца и десет гена. Това за него беше рекорд!

Н. Ч.: А двамата надпихахте ли се?

З. З. Не. Какво надпиване с Жоро? Това значеше да не спираме поне двайсет гена.

Н. Ч.: Весело сте си прекарвали...

З. З.: Две мнения няма. О, той раздаваше пари на всякакви идиоти. Един профука огромна сума на комар. Васил го глоби с 50 000 долара. След като го убиха, нахалникът поиска Жоро да му възстанови парите. Той го фрасна с юмрук в корема.

Н. Ч.: През последните години Георги Илиев едва е балансира между Косьо Самоковеца и Мето Илиенски. Защо?

З. З.: Самоковеца не беше извън контрола на Жоро, но винаги правеше каквото си знае. През 2002 г. едни баровци от митниците ми казаха: „Косьо взе двайсет милиона от името на Жоро, уж да ги дава на СДС.“ Отидох при моя приятел.

Предложих му аз да ги нося. Хем съм му верен, хем ще паднат добри пари. Жоро подскочи: „Какви двайсет милиона, бе? Нищо не знам.“ Викна Косьо. Питай ме какво стана!

Н. Ч.: Какво стана?

З. З.: Ремонт! Преби го основно.

Н. Ч.: Как го преби? Пред свидетели ли, или насаме?

З. З.: Епа той, Жоро, като бие, за какво да те бие насаме? Винаги пред публика. За да има възпитателен ефект. А писанката Ко-съо само мъркаше. Подхилваше се като шушумига. Виж, Мето е много стабилен пич. Липсва ми.

Н. Ч.: Политиците изпълняваха ли обещанията си пред ВИС?

З. З.: Обещания – да. Изпълнения – никакви. Трябва да се изкорени всичко! Нови кадри навсякъде!

Н. Ч.: Как разбрахте за убийството на Георги Илиев?

З. З.: Бях в затворническата болница. Обявиха го по новините. Мернах краката и обувките му. Казах си: „Абсурд това да е Жоро! Никога няма да тръгне с такива крокодилски патъци!“ Дълго се хващах на бас, че се е престорил на умрял или е избягал в чужбина. Накрая нямаше накъде. Повярвах.

Н. Ч.: Кои отстрелва босовете?

З. З.: Кои уби Фатик – каптагонът. Застрелват го в центъра на София, а полицаите с калашниците се мотаят и идват двайсет минути по-късно. Всички убийства идват от политиците. Какво се правят на шест без десет? Парите на групировките не могат да разделят!

Н. Ч.: Запомнихте го с думите...?

З. З.: „Живейте бързо. Карайте да е весело. Няма утре! Има днес.“

Н. Ч.: Последната ви среща?

З. З.: Симпатията ми уреди лечение в Черна гора заради краката. Даде парите и се усмихна: „Искам облог! Какво ще направиш за мен, ако се вдигнеш?“ Отговорих му, че

съм готов да изям всички лайна на света. Само и само да мога пак да играя кючек! Това беше...

Н. Ч.: Чувствате ли се ретро страшилище с изтекъл срок на годност?

З. З.: Кой както иска, така си устройва живота. Така сме го избрали, така сме го живели!

Златистия отпива кафе от бяла пластмасова чашка. Подкупва психоложката с усмивка от „старите ленти“: „Госпожо, може ли да запаля цигара?“ Захапва „Марлборо“ с каубойски хъс. Всмуква от дима, сякаш е най-сладкото нещо на света. После се подпира на патериците си.

„А сега бързам. Имам куп срещи. Нямам време.“

Златистия тръгва към „клетката“ си на куц крак, но с гордо вдигната глава.

Надя Чолакова

ЖИВЕЙ БЪРЗО
Време за разстрели

Книга трета

Редактор *Марина Георгиева*
Коректор *Милена Калчева*
Технически редактор *Ива Клайн*
Снимки архив в. „Труд“ и в. „24 часа“

Българска. Второ издание
Формат 60 x 90/16
Печатни коли 14,5

ISBN 978-619-164-108-6

Издава еnthusiast

Запазена марка на
„Алто комюникейшънс енд пъблишинг“ ООД
София, ул. „Кракра“ № 20
тел. 02/943-87-16
факс 02/943-87-18
e-mail: office@entusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ можете да закупите
с отстъпка
от www.bookstore.entusiast.bg

Печат „Ропринт“ ЕАД

НАДЯ ЧОЛАКОВА

Надя Чолакова е кралицата на криминалния репортаж. Текстове ѝ за подземния свят са цветни, нестандартни и различни.

Публикувани са във вестниците „1000 дни“, „Континент“, „Стандарт“, „Труд“ и „168 часа“, където 9 години завежда отдел „Разследване“.

Нейни очерци редовно излизат и в сп. „Биограф“.

ЖИВЕЙ БЪРЗО 3

ВРЕМЕ ЗА РАЗСТРЕЛИ

Невероятните приключения на Георги Илиев започват тепърва. След смъртта на брат си Васил той поема подземното царство. Бремето на властта го тласка от крайност в крайност. Хвърля се в най-рисковите бизнеси, за да запази империята от разпад. Започват изнурителни битки. Близките му се отдръпват заради експлозивния му нрав. Босът разпуска с безкрайни купони. „Брошки“ на партитата му са най-оборотните манекенки и фолкпевици. Животът му се върти със скоростта на екшън. Главния лети над Колумбия, Маями, Милано и Ел Ей. Посвещават го в Солнцевската мафия. Рокерска организация размазва висаджии на карнавал в Бразилия. Георги Илиев сбъдва мечтата на брат си да стане лицензиран гангстер. Кюстендилският дон се превръща в политическа пионка. Минава през пътека от кръв и на 32 години обявява, че е пенсионер. Властта, парите и адреналинът го хвърлят в безкраен лунапарк. Фиестата предизвиква световъртеж... Бушонът на еуфорията гръмва. В тази книга приятели и врагове на Жоро Илиев разказват за живота му.

www.enthusiast.bg

9 786191 641086

Цена 12,00 лв.